

109700

Dette er saken

Art. 23/4. 1996

DAGENS DEBATT: INNVANDRING

Et regnskap til forargelse

Av Thorleif Øisang, Sandvika

Det foreslåtte innvandreregnskap, som utgjør en viktig del av samarbeidsavtalen mellom Høyre og Fremskrittspartiet, er fra flere hold blitt møtt med kritikk og forakt. Presseoppslagene har gått på at dette er å «stigmatisere» mennesker med en annen hudfarve, faktisk å sette «prislapp» på medmennesker.

Slik jeg ser det, dreier innvandreregnskapet seg rett og slett om å skaffe seg en oversikt over hva tilstrømmningen av innvandrere og flyktninger har ført til av utgifter for det norske samfunn. På samme måte som stat og kommune fra tid til annen ønsker å få en oversikt over utgiftene til skolestellet (hva det koster å ha elevene på skole), til helsevesenet (hva det koster å ha pasienter på sykehus), til fengselsvesenet (hva det koster å ha mennesker innesperret), burde det være tilsvarende kulant å få klarlagt hvilke utgifter man har i forbindelse med innvandringen. At det skulle ligge noe stigmatiserende av de enkelte som blir berørt av en slik oversikt, mener vel de færreste. Det gjorde heller ikke Stortinget da et flertall først sa ja til et innvandreregnskap. Senere kom imidlertid Stortinget, av en eller annen grunn, på andre tanker.

Ikke bare fra politisk, men ganske særlig fra innvandrers hold, er det kommet sterke protester mot i det hele å få laget et slikt innvandreregnskap. Man mener dette er diskriminerende utsortering av bestemte befolkningsgrupper. At de som

blir berørt av et slikt regnskap kan ha sterke meninger om det som måtte bli det endelige resultat av regnskapet, er forståelig, men å sette seg totalt imot, eller faktisk å hindre at regnskapet/undersøkelsen blir foretatt, finner jeg klart forkastelig.

Nettopp dette har jeg inntrykk av at Høyres innvandrerepresentant i bystyret forsøker å gjøre. Jeg er derfor tilbøyelig til å være enig med Carl I. Hagen når han hevder at man her kan snakke om en slags inhabilitet. I alle fall mener jeg at innvandrere her burde ha vist adskillig tilbakeholdenhet. Eventuell kritikk og motstand fikk de vente med til resultatet av regnskapet forelå. – Analogt ville vi vel bli temmelig irritert om henholdsvis skoleelever og pasienter skulle motsette seg at myndighetene tok initiativ til å få klarlagt utgiftene til skolevesen og sykehus.

Jeg må derfor si at jeg synes man på innvandrers hold har stelt seg uklokt i denne saken. Det kan jo virke som om man fra deres side, med alle midler, vil forsøke å hindre at offentligheten får opplysning om hva de tiltak som settes i verk for innvandrere egentlig koster. Jeg tror vel neppe at det har vært meningen, men jeg tror ikke man skal være særlig ondssinnert for nettopp å tenke slik.

Det må kunne sies at det i denne sak, fra visse hold, har skjedd en klar overregning. Ikke minst gjelder dette enkelte aviser. Det har ikke vært måte på all den

edder og galle som er utøst over dem som har gitt, om enn en aldri så liten, tilslutning til berettigelsen av et innvandreregnskap. Dette betraktes nesten som å ha solgt sin sjel til Satan, det vil si til den genuine rasisme.

Det kan være mangt å komme med av ukvemsord, mishag og kritikk av den samarbeidsavtale som er kommet i stand mellom Høyre og Fremskrittspartiet i forbindelse med et eventuelt byrådsamarbeid. Men i grunnen tror jeg ikke det akkurat er innvandreregnskapet som fortjener alle ukvemsordene.

En uriaspost

Av Ingeborg Åstrali, Revetal

I Aftenposten 15.2. priser Atta Ansari seg lykkelig over at Thorleif Øisang ikke innehar skolesjefstillingen i dagens Oslo. Muslimske barn ville, ifølge Ansari, fått lide under Øisangs fordomsfulle syn på Islam.

Historien om Mr. Honeyford, rektor ved Drummond school i Bradford – en by på størrelse med Oslo – bør få noen hver til å gå i tenkeboksen. Her var 85% av elevene asiater. Allerede nå har Oslo skoler med stor overvekt av fremmedkulturelle, og de problemer det flerkulturelle skolesamfunnet bringer med seg, er langt vanskeligere å løse enn det oppslagene i mediene gir

inntrykk av. Når det hittil ikke har kommet til store konfrontasjoner, skyldes dette at vi fraviker grunnleggende prinsipper i vår skolelovgivning for å beholde husfreden.

Denne rektoren våget å protestere mot at mindretallet av hvite barn i 18 av døgnetts 24 timer måtte leve, spise og gå kledd som en del av et asiatisk miljø. Videre hevdet han at innvandrerbarn, født i England, måtte forpliktes på et engelsk skolesystem siden de skulle bli britiske borgere. Altså ville han fjerne de tradisjonelle jentedrakter fra gymnastikktimene, opprettholde fag som helselære, kroppssøving/svømming, seksualundervisning og teaterundervisning i felles klasser. Heller ikke ville han godkjenne månedslange reiser til hjemlandet – noe som førte til store hull i elevenes fagkunnskaper.

Som takk for dette forsøket på å tilpasse barn med innvandrerbakgrunn til det nye hjemland, ble Mr. Honeyford til de grader mobbet av rasende asiatiske foreldre at myndighetene valgte å suspendere ham fra stillingen. Til slutt gjorde han det klart: Av hensyn til familiens voldsomme påkjenninger, aksepterte han førtidspensjonering – etter måneder med mobbing i form av smadrede ruter, vold, trusler, rasistbeskyldninger og demonstrasjoner.

Ansaris forsikringer om at det i islamsk lov ikke tillates å ta loven i egen hånd, hverken i form av hevaksjoner eller annen form for nedverdiggelse av menneskeverdet, må gjerne være korrekt. Men historien om Mr. Honeyford viser at i praksis blir spørsmålet hvordan muslimer velger å «tolke» sin hellige skrift for å komme i ønskede maktposisjoner.

Den dagen skolemyndighetene forsø-

ker å sette makt bak kravet om at også muslimer skal rette seg etter norsk skolelov på punkter vi anser som grunnleggende for å kunne fungere tilfredsstillende i det norske samfunn, vil vi få vår Honeyford.

Jeg tror Thorleif Øisang er den som bør prise seg lykkelig over ikke å inneha skolesjefstillingen i fremtidens Oslo.

Gledelig selvkritikk

Av Jan Ivar Kristiansen, Oslo

Det er gledelig å registrere at politiinspektør Roger Andresen på vegne av Oslo politikammer nå tar uforbeholden selvkritikk vedr. de mildt sagt desinformerende tall som ledelsen ved kammeret gjennom lengre tid har gått ut med vedr. «utlendingers» kriminelle frekvens i hovedstaden.

Politiets egen statistikk viser nå nemlig – stikk i strid med deres tidligere bombastiske påstander – at «utlendinger» flest begår (til dels langt) færre forbrytelser enn «nordmenn». «Særlig politikammerets påstander om at det til enhver tid har befunnet seg 5000 utlendinger illegalt i Oslo, har ridd oss som en mare», innrømmer Andresen. Når nå politiets eget tallmateriale viser at etaten har bedrevet grov – og farlig – feilinformasjon, bør det være grunn til å etterlyse en beklagelse også fra de ansvarlige for giftspredningen, f.eks. tidligere kriminalsjef i Oslo, nåværende politimester i Tromsø, Truls Fyhn, og fra sjefen sjøl, Willy Haugli. Noen irrettesettelse eller beklagelse fra justisministeren er vel for mye å håpe på.

FLERE LESERBREV SIDE 17